Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 15 червня 2010 року № 22 (342)

ПАМ'ЯТАЙ!

НЕ ДАМО ЗГАСИТИ СВІЧУ ПАМ'ЯТІ!

19 червня о 12 годині Меморіал пам'яті жертв голодоморів в Україні (вул.Мазепи, 15а). Прийди і помолись

В Україні та 20 державах світу стартує кампанія "Не дамо згасити свічу пам'яті", присвячена Голодомору 1932–1933 років. Її мета – недопущення замовчування справжніх причин, наслідків та організаторів геноциду.

Крізь страх репресій і замовчування тоталітарним режимом, крізь байдужість і небажання бачити істину вільним світом українці пронесли правду про Голодомор.

Незалежна Українська держава назвала Голодомор геноцидом українського народу, добилася його міжнародного визнання.

Українці не лише зберегли пам'ять про мільйони невинних жертв, не дали приховати злочини їхніх катів, а й застерегли світ перед можливістю повторення цього жаху.

Сьогодні ми маємо захистити ці здобутки, не допустити реабілітації сталінізму та його злочинів. Українці в Україні та 25 країнах світу об'єднують зусилля на захист правди про наше минуле.

Остаточне і безповоротне засудження злочинів тоталітарного режиму в Україні, і найбільшого з них – геноциду 1932–1933 років, – запорука нашого незалежного демократичного майбутнього.

Не дамо згасити свічу пам'яті!

19 червня у Києві пройде молитва за невинно вбитих, після якої Свічки Пам'яті поїдуть у міста України та по всьому світу. У кожній країні, яка підтримала кампанію, – а це Велика Британія, Австралія, США, Іспанія, Канада, Аргентина, Бразилія, Греція, Росія та інші – участь у молитві візьмуть представники різних релігій та конфесій, політики, представники влади та української діаспори. Свічка моління також побуває у резиденціях Європарламенту та Організації Об'єднаних Націй.

Організатори:
- Світовий конгрес українців
- Український інститут національної пам'яти.

Кампанію підтримали:
- Міжнародний благодійний фонд "Україна 3000"
- Київська міська організація Всеукраїнського товариства "Меморіал" ім.В.Стуса
- Центр національного відродження ім.С.Бандери
- Всеукраїнський фонд "Соборність"
- Всеукраїнська асоціація дослідників голодоморів в Україні
- ВМГО "Національний Альянс"
- Молодіжний націоналістичний конгрес
- ГО "Люстрація"
- Спілка української молоді в Україні
- Фундація регіональних ініціатив
- Центр досліджень визвольного руху
- Рух добровольців "Простір свободи"
- ВГО Альянс "Майдан".

ВІД ПЕРШОЇ ОСОБИ

Сергій ПЛАЧИНДА: "У РОСІЙСЬКИХ СЕЛАХ ГОЛОДУ НЕ БУЛО"

Український письменник, журналіст, філософ Сергій Плачинда прийшов у цей світ 18 червня 1928 року. Хліборобська родина Петра та Марії Плачинд жила на хуторі Шевченковому в Кіровоградській області. Дитиною пережив голод 1933 року і досі яскраво пам'ятає ті жахіття. Підлітком під час війни спробував себе у професіях токаря, вантажника, слюсаря, жаткаря. Допитливе, спрагле до істини серце привело Сергія Плачинду на філологічний факультет Київського держуніверситету, а далі – до аспірантури. Дописувати у ЗМІ почав ще на перших курсах вишу. А потім – усе життя пов'язав з журналістською та письменницькою нивою. Чотири роки працював завідувачем відділу публіцистики газети "Літературна Україна", п'ять років очолював відділ прози у видавництві "Молодь". З 1970 до 1999 року перебував "на творчій роботі". Шість років віддав роботі в журналістському колективі тижневика "Столиця". Небайдужий, активний, темпераментний Сергій Петрович і досі не сидить, склавши руки: пише монографії і книги, працює в Науково-дослідному інституті українознавства. А до того ще очолює творче об'єднання "Оратанія" при Національній Спілці письменників України та є головою громадського комітету порятунку Дніпра та малих річок України. Він – автор численних книжок, монографій та статей, які кожним своїм рядком стоять на захисті українського інтересу у його найширшому розумінні. Сьогодні Сергій Плачинда – лавреат міжнародної премії імени І.Кошелівця та почесний козак Київської сотні імени Святослава Хороброго – наш співрозмовник.

– Сумна пам'ять про той голод-геноцид, що спіткав і Вашу, розкуркулену радянською владою, родину, є частиною Вашої особистої життєвої історії. Нині регіональна влада каже, що все те "привиділось". То що ж саме Ви як свідок пам'ятаєте?

– Комсомольці добре попрацювали у селі Масляниківка – вимели все до крихти. Коли настала зима, мій рідний дід Максим Митрофанович – міцний красень з вусами, аби врятувати мені життя, рушив до Єлисаветграда (Кіровограда) за макухою. Та з ним трапилося те, що на ту пору вже ставало звичним явищем: його зловили людоїди, вбили, розчленували і м'ясо навіть продавали на базарі. За тим заняттям їх піймала міліція... Пам'ятаю іншого дідуся на прізвисько Воловик (завідував сільськими волами). Коли настав голод, він їздив на волах попід хатами і гукав: "Винось!"

Закінчення на 2-й стор.

Дорогі читачі! Триває передплата на газету "Нація і держава" на 2010 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2010 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 4,00 грн., на 3 міс. – 12,00 грн., на 6 міс. – 24,00 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

ЗАЯВА

Харківської ОО Конгресу Українських Націоналістів стосовно подій в парку Горького

З моменту приходу до влади в Харкові і області партії регіоналів з минулих виборів і по сьогодні відбуваються події, які мають одну ознаку – тихий антидержавний заколот.

Дії регіоналів, одразу після виборів, почались з агресивного протистояння з політичними і громадськими організаціями, які думають не так, як вони. Перше протистояння відбулось 14 жовтня 2006 року в Молодіжному парку біля пам'ятного знаку УПА, яке вилилось у масову бійку. Як результат – розбиті обличчя і поламані ребра у голови партії КУН. Судові справи тягнуться по сьогоднішній день. Потім вночі був повалений і закопаний пам'ятник УПА. Трохи пізніше, з ініціативи регіональної влади, відбулись масові бійки на вулиці Клочківській, де постраждало багато людей. Зараз у парку Горького відбуваються події, про які вже знає весь світ. Суть проблеми полягає в бажанні нинішніх керівників міста: в.о. міського голови Г.Кернеса і колишнього міського голови М.Добкіна (сьогодні він голова облдержадміністрації) в угоду чиїмось інтересам прокласти автомобільну дорогу через парк Горького, який є екологічною зоною відпочинку. Проводиться ця акція нібито як піклування про інтереси громадян Харкова. Люди кажуть, що автодорога – це лише привід, а суть у тому, що земля, яка йде під дорогу, продана під будівництво особняків. Харків'яни виступають категорично проти дій нинішньої влади і засуджують їх.

Категорично засуджує дії регіональної влади в Харкові і обласна організація Конгресу тому, що сьогодні їхня організація виступає трибуною антиукраїнської, проросійської імперської політики.

Дії регіоналів мають відверто цинічний, а головне – безкарний характер, спрямований проти національних інтересів Української держави. Регіонали мали абсолютну владу і за минулого президента, і за нинішнього. Тоді вони творили хаос в державі і грабували по всіх напрямках. Зараз хаос замінено словоблудиям про вертикаль сильної влади "професіоналів", яка може все. Ми знаємо, що під цією маскою виступає хижий ворог України, для якого головна мета – грабування держави і закріплення своїх позицій по всіх напрямках. Регіонали виступають як провідники російської імперської політики в Україні. Москва саме через цю партію закріплює свої інтереси в Україні, а в Харкові виконавцями виступають Добкін і Кернес. І тому великий знак питання, чому українські громадяни виступають захисниками інтересів іноземної держави – Росії.

Ми застерігаємо всіх виконавців антинародних і антидержавних деструктивних дій: будете відповідати за свої дії згідно з Законом і понесете заслужене покарання від українського народу.

Слава Україні! Героям слава!

01.06.2010 р.

КУН АКТИВНО ПІДТРИМАВ АКЦІЮ

"Не дамо згасити свічку пам'яті"

Як уже повідомлялося, Конгрес Українських Націоналістів приєднався до міжнародної акції "Не дамо згасити свічку пам'яті", приуроченої до Голодомору 1932–1933 років.

Відповідну заяву КУН прийняв 28 травня.

19 червня у Києві пройде молитва за невинно вбитих українців, після якої Свічки Пам'яті поїдуть по всьому світу.

У кожній країні, яка підтримала кампанію, – а це Велика Британія, Австралія, США, Іспанія, Канада, Аргентина, Бразилія, Греція, Росія та інші – участь у молитві візьмуть представники різних релігій та конфесій, політики, представники влади та української діаспори. Свічка моління також побуває у резиденціях Європарламенту та Організації Об'єднаних Націй.

До листопада 2010 року Свічка Пам'яті повернеться до України, де відбудуться жалобні вшанування пам'яти українців, знищених Голодомором.

Конгрес Українських Націоналістів засуджує дії президента Януковича, який 27 квітня на сесії ПАРЄ заперечив Голодомор 1932–1933 років як геноцид українського народу.

Акція "Не дамо згасити свічку пам'яті" приверне увагу українців та світової громадськості до злочинів комуністичного режиму в Україні.

Конгрес Українських Націоналістів закликає керівництво обласних організацій партії та громадськість підтримати дану акцію і не дозволити нинішній владі плюндрувати пам'ять про невинно замордованих комуністичним режимом мільйонів українців.

За ту роботу совєти йому платили крихти, то він пік маленькі оладочки і віддавав мені. Аж одного ранку я вибіг до його воза і побачив, що дідусь помер...

Мама, аби врятувати мене, винесла євреям-перекупникам усі домашні розкішні українські рушники... Я плакав за однолітками, які помирали один за одним, прохаючи матерів "Лизу! Лизу!". Бо лизали пусті миски до крови, адже там зберігався запах борщу...

– Сергію Петровичу, в житті Ви не раз дивилися у вічі смерті, та Господь рятував. Вочевидь, не випадково...

– Так. На пам'ять приходять кілька епізодів. У квітні 1933 року в п'ятирічному віці я мав загинути мученицькою смертю. Пригадую, як дітей зібрали в селі Масляниківці, що над річкою Сугаклея, оспіваною Карпенком-Карим. Нас було п'ятеро хлопчиків. А на вигоні – кухня, де столувалися комсомольці й комуністи. Там орудувала товста повариха Кащиха. Стіл просто неба, два хлопчики праворуч, два ліворуч, я – в торці. І вона подає нам миски із супом з кропиви. Як зараз бачу, як там плавали кропив'яні листочки. Проте я чомусь набурмосився, мабуть, вона ударила мене. Закляк я над тією мискою і думаю: "Умру, а не буду їсти назло цій Кащисі". Виявилося, моя уперта вдача мене врятувала. Бо ті четверо накинулись на їжу – й одразу в крик. А такі сльозини великі! Один з хлопчиків ще раз сьорбнув ложку того варива і закричав дужче. Вочевидь, від крику, і будучи знесилений голодом, я знепритомнів. Наступний "кадр", який пам'ятаю: стою, лежать ці хлопчики мертві. І тут мене якась сила піднімає вгору. Мати!!! Як вона дізналася, де я, – невідомо. Схопила мене, біжить вниз по косогору до нашої вулиці і кричить: "Не дам цій людоїдці синочка мого загубити". А мені соромно сидіти у матері на руках, бо вважаю себе дорослим. Хоча на той час вже не було перед ким соромитися: село вимерло, мертва тиша...

Коли я став студентом, готував для "Літературної України" свої перші статті і нариси, випало писати про одного кіровоградського хірурга. І перше, чим я поцікавився під час розмови, – що сталося з цими хлопчиками? Чому вони так померли?

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ВІД ПЕРШОЇ ОСОБИ

Сергій ПЛАЧИНДА: "У РОСІЙСЬКИХ СЕЛАХ ГОЛОДУ НЕ БУЛО"

Виявляється, дитячі кишечки під час голоду стали тонесенькими, як цигарковий папір. Листя з кропиви для них було як каміння – розривало наскрізь. "Вони загинули страшною смертю. Ви врятувалися тому, що не їли", – пояснив мені хірург.

Я все життя думаю, що за сила змусила мене розсердитись і відмовитися від їжі? Напевне, уперта вдача і те, що не терплю наруги.

І другий епізод. Дивовижний. Він завжди у мене перед очима. Літо 1933 року. Голоду вже нема, але люди вмирають страшною смертю: наїдаються і мають заворот кишок. Нестерпні крики. Ніякого медичного нагляду, допомоги. А мама замикає мене в хаті. Єдина моя іграшка (і зараз на балконі стоїть) – це німецька швейна машинка "Зінгер". Як вона збереглася – досі загадка. Виглядав у вікно, а на вулиці ні собака не гавкне, бо поїли собак, ані півень не заспіває. І ще мене стерегли дві "бабусі", щоб ніхто не викрав дитину (бо так загинув мій двоюрідний братик). Називав я тих жінок бабусями, а насправді то були дві молоді жінки – 27–28 років. У однієї від голоду померло двоє дітей, у другої – троє, і чоловіки. Сторожували мене добровільно. З кочергою стояли на варті мого життя... Пам'ятаю, заглядають у вікно: "Сергієчку, ми тут". Вони вже не могли говорити, як слід, а тільки голосили. Навіки закарбувалися у пам'яті їхні страшні почорнілі обличчя-фрески... Всі діти у моєму селі вимерли. Врятувався я і ще одна дівчинка Оленка.

Увечері приходила мама і приносила кілограм хліба: глевкий кусень з водою. Щоб його одержати, треба було у полі за день 11 кіп вив'язати (660 снопів). Я й зараз бачу грудку цього чорного хліба. Мати ставала на коліна, в одній руці я тримав кварту води, а вона давала мені по-маленькому кусочку. І приходили ці дві жінки. Вони були у білосніжних кофтинках і хустках. Мене це і досі вражає. Приносили їсти, сідали обабіч мене і щось цокотіли мені. Тільки пам'ятаю "Сергієчку" та "Сергієчку". І така урочистість була у тому всьому. Вже потім я зрозумів: їхні діти померли, і вони хотіли, щоб я жив... Якби я був художником, я б намалював тріаду тих святих жінок з хлопчиком...

Нам, нашій нації, зараз треба піднятися до моралі цих жінок.

– Нехай би Господь дав Януковичу та його свиті поглянути у вічі цим жінкам, коли вони на догоду Кремлю заперечують сам факт геноциду української нації. Мовляв, подібне діялося в Росії та Казахстані...

– Від себе додам: поруч з нашим селом Масляниківкою (зараз околиця Кіровограда) було три села (вони і зараз є) Кам'янівка, Клинці й Покровське, де жили і живуть майже всі росіяни. Колись ще цариця Катерина Друга переселила їх туди. Там була і є російська школа, російська мова. І там голоду не було. Це я добре пам'ятаю. Бо коли мій опухлий від голоду батько пошкутильгав туди і знайшов роботу, ми з мамою теж переїхали. Там діти були ситі. А в Масляниківці навіть шкільні вчителі всі вимерли: нікуди було йти до школи. Це ще одне свідчення того, що геноцид був спрямований саме проти українців як нації.

Були іще випадки на межі життя. 25 листопада 1985 року на моїй дачі під Броварами стався потужний вибух. Як розповів слідчий, будинок перед тим обробили термічно. А взагалі я рідкісний екземпляр для фізиків – був в епіцентрі вибуху і не чув самого вибуху... Лише шипіння мого волосся, що горіло. Якась сила виштовхнула мене з будинку. На тій дачі я зберігав самвидав і свої рукописи. Все згоріло. До речі, згоріла і повість Івана Дзюби "Ріо де Жанейро", написана російською мовою в єдиному екземплярі. Він дав мені машинопис "на схованку". Я ще раз побачив: Бог мене рятує. Вибух був такої сили, що струсонуло всі академічні сади. Мене відкинуло убік, знепритомнів. Та ніхто не підбіг рятувати, ніхто не викликав швидку чи пожежну. Усі наукові співробітники академії, переважно російськомовна братія, розбіглися, хто куди. Мені було 55 років. Після того випадку я майже осліп. Повернула мені радість бачити світ мікрохірург Зоя Федорівна Веселовська. Пам'ятаю, робила операцію і мугикала якусь пісеньку. Коли зняли пов'язку, перше, що я побачив, – дві пари гарних жіночих ніжок. І тієї ж миті забув про всі біди життя...

– Зичу Вам такого ж оптимізму та невичерпного життєлюбства на довгі-довгі літа!

Розмову вела
Ольга ДУБОВИК

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

З ВІРОЮ В УКРАЇНУ

Володимир БОРЕЙЧУК: "Я ВПЕВНЕНИЙ, ЩО УКРАЇНА ВИСТОЇТЬ"

Нещодавно команда Януковича відзначила 100 днів перебування при владі. Саме цей термін визначає стратегію влади на найближчий час. Також нещодавно минуло 90 років від дня народження засновниці Конгресу Українських Націоналістів, Голови Проводу ОУН(р), Президента АБН світлої пам'яті Слави Стецько. Про ці важливі події говоримо із заступником голови КУН Володимиром БОРЕЙЧУКОМ.

– Пане Володимире, Ви багато років працювали разом зі Славою Стецько. Що б сказала пані Слава, дивлячись на нинішню політичну ситуацію?

– Пригадую слова пані Слави, які вона любила часто повторювати: "Україну ніхто ніколи не завоював би, коли б самі українці були консолідовані". Через відсутність консолідації та взаєморозуміння у демократичному таборі до влади прийшла, м'яко кажучи, неукраїнська влада, яка є несамостійною і кожен крок робить з дозволу Кремля. Я впевнений, що пані Слава знайшла б шлях до об'єднання національно-патріотичних сил, які б не допустили розхитування української державности та приходу до влади команди Януковича. Ще у 1998 році, на виборах до Верховної Ради, саме пані Славі вдалося створити виборчий блок "Національний вибір", до якого увійшли КУН, УРП, УКРП та ряд громадських організацій. Відсутність єдности національно-патріотичних сил становить реальну загрозу для існування України як незалежної держави.

– Сьогодні більшість національно-патріотичних партій розколоті. Як вдалося Конгресу Українських Націоналістів зберегти свою цілісність?

– Конгрес Українських Націоналістів, заснований 17 жовтня 1992 році, зберіг свою цілісність і сьогодні є впливовою політичною силою на правому фланзі української політики. Конгрес є ідеологічною партією, яка свою діяльність будує на засадах ідеології українського націоналізму. На відміну від олігархічних партій, які штучно створюються під політичну кон'юнктуру і швидко розвалюються, наприклад НДП, СДПУ(о) та інші, КУН об'єднує тисячі українських патріотів, для яких головна мета – побудова української національної держави. За 18 років своєї діяльности Конгрес зробив значний внесок у становлення та розбудову української держави. Великою заслугою в збереженні цілісности партії та нарощуванні її впливів є вагомий внесок, як колишньої голови Слави Стецько, так і нинішнього голови Олексія Івченка, який докладає багато зусиль для розбудови і зміцнення нашої партії. Утримування політичної сили, яка розбудована у всіх областях, має понад 600 районних і міських організацій, 2000 сільських і селищних осередків, вимагає не лише людських, а й значних матеріальних видатків.

– Нещодавно команда Януковича відзначала 100 днів перебування при владі. Як ви оцінюєте дії цієї команди?

– Говорити про економічні здобутки ще зарано, хоча у своїх передвиборчих гаслах, Янукович давав обіцянку підвищити зарплати та пенсії з перших днів перебування при владі. Однак цього не сталося, і ми бачимо складні проблеми з наповненням державного бюджету, дефіцит якого, за різними підрахунками складає близько 30 відсотків. Перебуваючи в опозиції, Янукович постійно наголошував, що має план виходу із кризи без залучення коштів МВФ, але, прийшовши до влади, уряд Азарова продовжує заганяти країну у борговий зашморг, намагаючись взяти кредити не лише у МВФ, а й у Росії.

Натомість, команда Януковича активно взялася за придушення свободи слова, прав людини і демократії. Журналісти провідних телеканалів відкрито заявляють про тиск та впровадження цензури. Про владу Януковича можна говорити лише добре, або ще раз добре, критика суворо забороняється.

Ми вже є свідками грубого порушення Конституції України при створені коаліції у ВР, яка справедливо отримала назву "коаліція тушок". Відбувається нечувана здача національних інтересів України: пролонгація перебування Російського Чорноморського флоту на території України на 25 років, здача Росії стратегічних галузей економіки України, заперечення президентом Януковичем Голодомору 1932-1933 років як геноциду української нації, призначення міністром освіти і науки українофоба Дмитра Табачника, реанімація сталінського режиму – встановлення пам'ятника Сталіну в Запоріжжі, перегляд української історії на догоду Кремлю.

– Тоді що, на Вашу думку, чекає на Україну через тисячу днів перебування команди Януковича при владі?

– Я впевнений, що Україна вистоїть і українська державність буде збережена. Цей режим лише загальмує її розвиток як цивілізованої європейської держави. Серед української молоді, яка вже відчула свободу і сформувалася у незалежній українській державі, ростуть високоосвітчені провідники нової генерації, які мають український світогляд та прагнуть жити в цивілізованій, демократичній Україні. Ті, хто сьогодні продовжують грабувати українську землю та майно, тягнуть Україну в новітню російську імперію, глумляться над нашою мовою, культурою, історією, духовністю, понесуть заслужену кару від українського народу.

– Пане Володимире, цього року виповнилося 90 років від дня народження Слави Стецько. Які заходи плануєте провести?

– 17 травня у Києві відбулася Урочиста академія, завершується формування музею в селі Юшківці на Львівщині, у центрі Тернополя встановлено меморіальну дошку з барельєфом. У Києві розпочато підготовчі роботи зі створення музею Слави Стецько, найближчим часом планується відкриття веб-сайту подружжя Стецьків, готується до видання книга про Славу Стецько. Реалізація цих заходів вимагає великих фінансових видатків. До цього часу фінансове забезпечення цих та інших заходів зі вшанування Слави Стецько забезпечував виключно голова Конгресу Олексій Івченко. За що хочу висловити йому щиру подяку.

Принагідно хочу звернутися до українців з проханням фінансово підтримати реалізацію заходів зі вшанування видатної української діячки світлої пам'яті Слави Стецько.

Розмову вів
Костянтин ГАЛУШКО

Андрій ОКАРА

ЧАС ВИПРОБУВАНЬ

УРСР FOREVER,

або Як люди з Минулого за 100 днів позбавили країну Майбутнього

Повний реєстр досягнень режиму Януковича (газофлот, Запоріжсталь, меткомбінат ім. Ілліча, скасування місцевих виборів, створення парламентської коаліції і т.д.), поряд із збіркою президентських афоризмів (Анна Ахметова, Гулак-Артёмовський, український поет Чехов, геноциди та генофонди і інш.) та колекцією похмурих "знаків Долі" (розвалений пам'ятник легендарним засновникам Києва напередодні інавгурації, двері, що закрилися по дорозі на саму церемонію інавгурації, збита на смерть людина по дорозі в Харків до Медведева, вінок, що звалився на першу особу і ін.) буде складений і без нас.

Ми ж намагатимемося зосередитися лише на аналізі трансформації політичної системи Малоросії за останні 100 днів.

Отже, за цей час була повністю демонтована поліархічна модель, заснована на політичній конкурентності та многосуб'єктності.

Її існування в 2005–2009 роках обумовлювалось суб'єктивним чинником – індивідуальними особливостями президента Ющенка. Ці ж самі особливості стали гальмом масштабних соціально-політичних та економічних перетворень, під час яких поліархія могла б стати стабільним механізмом, незалежним від свавілля того чи іншого володаря.

Отже, колишньої України, України Кравчука–Кучми–Ющенка більше немає. А є химерна суміш з дореволюційної Малоросії та радянської УРСР, в якій так і не вдалося поставити пам'ятники ні Петлюрі, ні Мазепі, зате є монументи Катерині II, Сталіну і "жертвам бандерівців" – "Постріл у спину".

Ідеалом Януковича, судячи з усього, стала російська політична система і політичний режим Медведева–Путіна. Однак завжди, коли намагаєшся сліпо скопіювати щось чуже, виходить пародія, оскільки копіюєш тільки те, що бачиш – зовнішню форму, а внутрішня сутність залишається в пелені мороку.

Соратники Януковича бачать в російському політичному режимі "порядок", "стабільність", ефективну "вертикаль влади", бюрократичний (а не політичний) спосіб управління, ефективний парламент, який "не місце для дискусій", охоронну систему, здатну "дати по руках" різним "базікам" і т.д.

Але вони не бачать іншого: Росія – країна з історично яскраво вираженою есхатологічною ідентичністю, тобто дуже чітко спрямована в майбутнє (комунізм, "Третій Рим", "тисячолітнє царство Правди", "рай на землі", "всесвітня імперія Добра", "атомне Православ'я" тощо). Це проростає навіть крізь нинішню політико-ідеологічну реальність – держави-корпорації, для якої існує лише логіка рентабельності і яка є формою ресурсного "відтискання" Росії як країни.

Сучасна Росія просто змушена стати на шлях "держави розвитку", тому модернізація та впровадження інновацій стало чимось на зразок російської національної ідеї. Багато аналітиків вважають, що цей вектор імітаційний і що це робиться для підтримки легітимности політичного режиму в цілому і молодого президента зокрема. Але навіть у цьому випадку безсумнівним досягненням є хоча б актуалізація в суспільній свідомості модернізаційної теми і широка експертна дискусія з даного питання.

Модернізація та інновації – це ніби форма спокутування російською державою існуючого політичного режиму. В Україні ні про яку модернізації, ні про які інновації та нанотехнології ніхто не говорить. Український авторитаризм не є "освіченим" і не припускає ніякого "спокутування" з боку влади. За ці 100 днів Україна втратила в привабливості своєї поліархічної політичної системи, але не знайшла ніяких перспектив на розвиток.

Але повноцінна і ефективна поліцейсько-бюрократична держава в даний час в Україні неможлива – перш за все, через дефіцит фінансових і політичних ресурсів, а головне – через дефіцит управлінських кадрів і невизначеності цілей і стратегій розвитку країни.

Цілком логічно, що головними вигодонабувачами нової політичної реальности стали великий олігархічний і олігархоподібний бізнес. Податковий тягар поступово зміщується в бік середнього та малого бізнесу, що робить інноваційний шлях розвитку практично нереальним (як відомо, найбільш чутливий до інновацій і здатний їх продукувати саме середній бізнес).

Особливість нинішньої української влади в тому, що для більшости її представників незалежна Україна є випадковим утворенням – помилкою історії. Тому в них немає і бути не може ніякої проектності по відношенню до країни, яку їм довелося очолити. У Ющенка такий проект був, у Кравчука був, навіть у Кучми була якась невиразна стратегія багатовекторного балансування за формулою "Україна – не Росія". Нинішня тотальна безпроектність полегшила перетворення країни на "Ukraine-Ltd" – державу-корпорацію, що існує не для "загальної користи", а для вилучення максимального прибутку її учасниками. Більшість інтриг нинішнього політичного життя пов'язані саме зі жвавою боротьбою за контрольний пакет акцій – між "донецькою" і "кремлівською" групами акціонерів.

Перспектива розколу України, яким раніше лише лякали – приблизно як дитячими страшилками, знаходить цілком реальну перспективу, її гальмує лише апатія і соціальна втома населення.

Однак, поряд з геокультурним розколом, визріває – чим далі, тим виразніше, новий розкол – не стільки в просторі, скільки в часі: на людей з Минулого і людей з Майбутнього.

Тому найближче майбутнє України залежить насамперед від того, наскільки неефективними виявляться люди з Минулого, і наскільки конкурентоспроможними, успішними і більш здатними до консолідації та солідарізації – люди з Майбутнього.

Так що головна невидима боротьба, яка йде в Україні, – це зовсім не між "Російським світом" і "Заходом", як люблять говорити деякі московські політологи та ідеологи. Головна боротьба – між минулим і майбутнім.

м.Москва, Росія

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

Четвертого лютого 2010 р. газета "Московский комсомолец" опублікувала інформацію про те, що 16–17 квітня 2010 року відбудеться Міжнародна наукова конференція "Друга світова війна. Проти сталінських фальсифікацій її історії".

І хоча бажання виступити з доповідями висловили представники Росії, країн колишнього СРСР і Східної Європи, конференція скасована. Спочатку від неї відрікся один із головних її організаторів – Російський університет дружби народів. Потім її відмовився фінансувати Фонд першого президента Росії Б.Н.Єльцина.

РУДН неофіційно послався на "думку верхів". А Фонд Єльцина – на свої претензії до мене за мою оцінку ролі Єгора Гайдара в російській історії. Обидва проявили політичне боягузтво. Боягузтво РУДН зрозуміле: він фінансується державою. А ось з Фондом Єльцина справа складніша. Мотив – не підтримувати антисталіністів, якщо серед них ворог Гайдара, – з області помилок логічних і політичних. Де Сталін, а де Гайдар?

Якби Єльцин, Сахаров або я відмовлялися від спільних дій з тими, хто був згоден з нами в питанні про скасування статті 6-ї Конституції, але не був згоден, скажімо, в питанні про власність на землю – ніякої революції 1989–1991 років взагалі не було б.

На щастя, я пройшов її школу. І навіть якщо б Фонд Єльцина заявив, що підтримає конференцію, якщо серед її організаторів не буде Попова, – я б заради успіху справи пішов: і з організаторів, і навіть із доповідачів.

Але я досить знаю керівників Фонду Єльцина. До політичних недоростків їх віднести не можна. Тому залишається і тут з гіркотою визнати: Фонд поступився зовнішньому тиску і теж проявив боягузтво.

Тому що конференція була задумана як відповідь на спроби використовувати Перемогу 1945 року для реабілітації І.В.Сталіна (чого коштувала гучна історія з його портретами).

Нижче – текст доповіді, яку я мав намір виголосити на конференції.

Гавриїл ПОПОВ

ПЕРЕМОГА. СТАЛІН. НОМЕНКЛАТУРА. РОСІЯ

__Гавриїл Попов__ – доктор економічних наук, професор; радянський економіст і російський політичний діяч. Один із визначних лідерів демократичного руху в СРСР і Росії наприкінці 1980-х – початку 1990-х років, був прихильником демократичних перетворень в країні. Голова Московської міської Ради народних депутатів (1990–1991), мер Москви (1991–1992). Після відставки з посади мера – засновник і президент Міжнародного університету в Москві. Автор більше сотні наукових та публіцистичних праць.

1. Операція "Сталін"

Кому знадобилося відзначати з таким оглушливим барабанним боєм неювілейну дату – 65 років? Чому зважилися на портрети Сталіна, чого не зробив навіть Брежнєв, пишаючись тим, що сам генералісимус висунув його на XIX з'їзді партії в секретарі ЦК?

Зрозуміло, відновлення міфу про Сталіна потрібно не мільйонам селян, які стали жертвами сталінської колективізації і сталінського голодомору. І не мільйонам жертв Великого терору 1937 року. І не розстріляним у Бутово або Катині. І не замерзлим живцем у війні з Фінляндією 1940 року. І не мільйонам бійців, які опинилися в перші місяці війни в полоні. І не сотням тисяч репресованих разом з дітьми та старими цілих народів. І не жертвам сталінського післявоєнного єврейського погрому. І не учасникам багаторічної партизанської боротьби зі сталінським режимом у лісах Прибалтики і Західної України.

Може бути, це потрібно ветеранам? Але навіщо? Що, без цього "ритуалу" їм не можна дати перед смертю квартири?

Сталін знадобився для святкування ювілею Великої Перемоги. А сам ювілей потрібен конче зараз нашій номенклатурі.

Затверджена номенклатурою система, цілком залежна від закордонного попиту на нафту і газ, не захистила Росію від світової кризи. Ціни. Інфляція. Безробіття.

Спроби відвернути увагу то війною за Південну Осетію, то Олімпіадою у Ванкувері виявилися недостатніми. Вирішили просурмити голосніше про ювілей Великої Перемоги і таким чином примазатися до неї.

Крім цього "ситуаційного" мотиву, є і більш фундаментальні. Наша номенклатура вирішила затвердити свій, російський варіант постіндустріалізму. Від таких резервів постіндустріалізму, як економічна конкуренція на ринку, політична конкуренція на виборах і т.п., – відмовилися. А взяли від постіндустріалізму те, чого не було у радянських бюрократів, – право на надвисокі доходи, на величезну власність, на палаци, дачі, яхти.

Головним у російському постіндустріалізмі стало командування з неминучою пірамідою бюрократії. А будь-яка піраміда вимагає "вершини" – лідера, "верховного головнокомандуючого" або "ефективного менеджера".

Тому є примітивними і брехливими посилання нашої номенклатури на "прохання ветеранів". І за радянських часів, і зараз керівники ветеранських організацій вміли вловлювати думку начальства, і тут же з'являлися "побажання трудящих", які відображали плани самої номенклатури.

Треба мати на увазі і зміни у складі ветеранів: тепер переважають не ветерани Вітчизняної війни, а учасники Будапешта, Праги, Афганістану, придушення народних демонстрацій у Тбілісі, Баку, Вільнюсі і, нарешті, ті, які входили до Москви в дні путчу 1991 року. У рядах ветеранів мало носіїв "окопної правди". Зате в достатку колишні політпрацівники, штабісти, смершівці, ветерани загороджувальних загонів. За межами Росії виявилися найбільш "антирадянські" республіки, найбільш постраждалі від репресій Сталіна народи. Врахувала номенклатура і падіння в народі авторитету ліbeралів-антисталіністів в результаті проведеної ними шокової терапії та приватизації.

І все ж найголовніше: Сталін став "своїм" для сучасної російської номенклатури, по-перше, в силу обраного нею номенклатурно-олігархічного варіанту постіндустріалізму і, по-друге, в силу того важкого становища, в якому вона опинилася.

Одна з причин того, що ми опинилися в номенклатурно-олігархічній системі керованої демократії – це те, що не було в нашому суспільстві цього аналізу ні минулого в цілому, ні Сталіна як одного зі стовпів цього минулого.

Від радянських часів залишилися три головних напрямки оцінок Сталіна.

Перше. Сталін – геній. Сталін – це все. "Зустрінемо ми по-сталінськи ворога". "Сталінською посмішкою багаті на славу колгоспні поля". "І навіть славою посмертною герой зобов'язаний був йому".

Друге. Сталін – це мізерний. Недоумок. Тиран. Вбивця. Ні в чому не тямив. Військовими діями керував по глобусу.

Третє. Є дві чаші терезів: для заслуг та для помилок. Треба зважувати.

По суті "Операція "Сталін" розгортається саме в рамках цього підходу: намагаються додавати на чашу "заслуг".

Завдання, на мій погляд, полягає в тому, щоб вийти з цього убогого мислення, зі зважування "хорошого" і "поганого".

І тут недостатньо додати ще один пункт у викриттях. Потрібне щось принципово нове.

Подолати Сталіна – це не стільки викрити фальсифікації, скільки побачити всю війну інакше, ніж він хотів нав'язати нам.

2. Сталінські догми

Догма перша: про причини і характер Другої світової війни.

За Сталіним – це продовження Першої світової війни, війни імперіалістів один з одним.

На ділі – імперіалісти воювати не хотіли. Війни хотіли лідери двох країн, які втілювали два варіанти соціалізму: радянський варіант – Сталіна – і націонал-соціалістичний, фашистський – Гітлера. Обидва у світовій війні бачили головний шлях до утвердження свого варіанту соціалізму на нашій планеті. Війну почав більш агресивний.

У ході війни склалася антигітлерівська коаліція трьох систем: британо-французького капіталізму, постіндустріалізму Рузвельта і бюрократичного соціалізму Сталіна.

Поразка гітлерівського варіанту державно-бюрократичного соціалізму і збереження сталінського соціалізму тільки завдяки союзу з постіндустріалізмом і капіталізмом зробило гігантський вплив на всю перспективу "соціалістичної планети". З одного боку, зі сталінського табору остаточно випали найбільш економічно та технічно розвинені країни. А з іншого – Захід отримав потужний стимул до розвитку в бік постіндустріального світу.

Догма друга: про участь СРСР у Другій світовій війні.

За Сталіним, СРСР прагнув не брати участь в імперіалістичній війні і тільки 1941 року був втягнутий у неї агресією Гітлера.

Насправді, СРСР брав участь у Другій світовій війні з перших днів. Більше того, без пакту Ріббентропа-Молотова Друга світова війна взагалі не могла розпочатися.

Перший період участі СРСР у Другій світовій війні був війною за світовий соціалізм. Він включає три етапи. Спочатку переможне введення військ до Прибалтики, Західної України і Західної Білорусі. Другий – війна з Фінляндією, яка дала відсіч радянській агресії і зупинила її. Третій – перші три місяці війни 1941–1945 року, коли СРСР продовжив війну за перемогу ленінсько-сталінського соціалізму і зазнав у цій війні нищівної поразки.

Догма третя: про Вітчизняну війну 1941–1945 років.

За Сталіним, ця війна почалася як Вітчизняна й завершилася в якості такої.

На ділі початок був іншим. Війна починалася як війна за перемогу сталінського світового соціалізму. Поразка у цій війні до осені 1941 року змусила Сталіна представити продовження війни вже в якості Вітчизняної. Сталін зміг це зробити, оскільки Гітлер дійсно погрожував самому існуванню російської нації. І російський народ, усвідомивши до осені 1941 року, що Гітлер не звільнення від Сталіна і його соціалізму, а гітлерівський соціалізм (ще важчий, ніж сталінський), вважав за краще об'єднатися зі сталінським режимом у боротьбі з нацизмом.

Не весь російський народ піднявся на Вітчизняну війну. Мільйони росіян потрапили в полон. І частина переходила на бік Гітлера, розглядаючи війну як продовження громадянської з появою нарешті у них можливістю розрахуватися зі сталінськими гвалтівниками і гнобителями.

Ніколи в історії Росії – крім часів татарського іга і Смутного часу – російський народ не був так розколотий. Кожен десятий військовослужбовець вермахту – більше 1 мільйона чоловік – був громадянином радянської Росії. Мільйони працювали на заводах, шахтах і полях Німеччини. Для цих радянських людей війна була не Вітчизняною, а громадянською.

Їх важко засуджувати за те, що за першої ж можливості от-

римати в руки зброю вони намагалися дати відсіч сталінським кривдникам за загиблих чоловіків, і жінок, дітей, батьків, за свої зламані ребра і вибиті зуби.

У громадянської війни свої закони – більш жорстокі, ніж у звичайної. Це тільки в умовах громадянської війни мільйони людей цілком щиро можуть співати: "Я іншої такої країни не знаю, де так вільно дихає людина". А інші мільйони – не менш щиро: "Будь проклята ти, Колима, що названа чудесною планетою! Звідси повернення вже немає". В громадянській син зраджує батька і навпаки. Але не Батьківщину. До громадянської війни незастосовна така категорія, як Батьківщина. Вона у всіх воюючих одна.

Догма четверта: про третій етап війни 1941–45 років.

За Сталіним, це було закінчення Вітчизняної війни. Добивати ворога в його лігві. Мстити ворогові. Звільняти народи Європи.

Насправді етап війни після 1944 року і більше мільйона загиблих був уже не Вітчизняною, а новою війною – війною за розповсюдження сталінського соціалізму. Але це поширення Сталін змушений був здійснити не у варіанті появи нових радянських республік і приєднання їх до СРСР, а у варіанті незалежних держав.

Сталін передбачив силовий контроль над ними – через розміщення в них частин Червоної армії і через повністю підконтрольні йому органи держбезпеки.

Догма п'ята: Сталін вважав, що після війни один одному будуть протистояти ослаблений імперіалізм і набираючий сили сталінський соціалізм.

Так само вважав і Черчілль. Долею народів Східної Європи, Прибалтики і життями десятків, сотень тисяч громадян СРСР, учасників антисталінського руху, Захід цинічно розплатився зі Сталіним за його згоду вступити у війну з Японією, за його згоду на поділ Європи за запропонованою схемою Черчіллем і за обіцянку Сталіна не посилати частини Червоної армії для утвердження влади комуністів у Франції та Італії.

Сталін і Черчілль нейтралізували всі спроби Рузвельта влаштувати новий післявоєнний світ, створивши навколо СРСР санітарну зону дружніх СРСР несоціалістичних держав. На цьому шляху вдався тільки експеримент з Фінляндією. Каменем спотикання стала Польща.

Так само зазнали невдачі ідеї Рузвельта з післявоєнного співробітництва в рамках ООН, за планом Маршалла, зі звільнення колоній.

Але хоча план Рузвельта в деталях не вдався, в головному він реалізовувався у вигляді процесу переходу західних європейських країн до моделі постіндустріального розвитку.

І замість протистояння соціалізму Сталіна та імперіалізму почалося протистояння соціалізму Сталіна та постіндустріального світу. А до протиборства з постіндустріалізмом соціалізм Сталіна не був готовий.

Тим часом Сталін кинув усі ресурси на підготовку до нової, третьої світової війни. Гігантські репарації з Німеччини були спрямовані переважно на розвиток військово-промислового комплексу. А захоплена техніка та науково-технічні досягнення – на створення атомної зброї і ракет.

На виправдання Сталіна можна сказати, що догматичні уявлення про післявоєнний розвиток зайняли міцні позиції не тільки в СРСР, але і в Західному світі.

Шанс почати трансформацію СРСР в бік постіндустріального суспільства після війни був упущений і Сталіним, і Заходом. Все відсунулося майже на півстоліття.

У світлі цих головних, глобальних помилок самої концепції Сталіна про Другу світову війну втрачає сенс суперечка про підрахунок його окремих заслуг та окремих прорахунків.

3. А що святкувати?

Якщо головне завдання – перегляд самої сталінської концепції Другої світової війни, то що ж відзначати?

По-перше, треба погоджувати це святкування з іншими державами колишнього СРСР і відзначати загальну перемогу.

По-друге, треба знайти саме російську складову перемоги 1945 року.

І тут треба скористатися досвідом російської історії.

Позиція Олександра І. Звичайно, цар був безмежно гордий тим, що він повернув після перемоги над Наполеоном трони десяткам "законних" государів Європи. Але йому вистачило розуму, щоб зрозуміти, що для Росії головне – не це. Головне для Росії – розгром загарбників.

У царській Росії святкували не перемогу над Наполеоном в Європі, не взяття Парижа. У Росії відзначали саме 1812, бій під Бородіно, пожежа Москви, вигнання Наполеона.

Михайло Іларіонович Кутузов – переможець 1812 року – був проти закордонного походу. Саме розбіжності М.І. Кутузова з Олександром І з питання про переміщення війни за кордон Росії призвели до фактичної відставки Кутузова з поста головнокомандувача.

Доречно нагадати, що у виданому при Б.Н. Єльцині "Військовому енциклопедичному словнику" теж прямо і чітко розділили Вітчизняну війну 1812 року і закордонний похід російської армії в Європу в 1813–1814 роках.

Думаю, і нам в новій Росії треба на перше місце поставити не закордонний похід для "звільнення поневолених народів Європи" (чимало з них зустрічали цю сталінську місію зі зброєю в руках і в лісах Прибалтики і Західної України), а нашу перемогу саме у Вітчизняній війні 1941–1944 років.

І головні її ланки: Ленінградську битву (де ми вперше вистояли), Московську битву (де ми вперше дали відсіч) і Сталінградську битву (де ми вперше перемогли). У битвах за Ленінград, Москву і Сталінград загинули близько п'яти мільйонів наших громадян і мало не половина всієї російської інтелігенції.

Якось в Бородіно я з подивом побачив пам'ятник французьким солдатам. Він поставлений царським урядом. А в США, в Конкорді, я бачив спільний пам'ятник загиблим у війні США за незалежність північноамериканським і англійським військовим з написом: "З тих пір наші нації живуть у мирі". І в Москві стоять один проти одного по обидва боку Москви-ріки побудований на честь 1812 православний храм Христа Спасителя і татарська Історична мечеть – на згадку про спільну перемогу народів Росії над Наполеоном.

Так що є що святкувати. І є досвід того, як святкувати.

Газета "Совершенно СЕКРЕТНО" №5/252 від 04/2010

ПАРОСТКИ ПРОЗРІННЯ

Микола БІЛИЙ, політолог

В газеті "Совершенно секретно" № 05/252 від цього року опубліковані тези не виголошеної (бо не відбулась конференція!) доповіді колишнього мера Москви Г.Попова: запланована на 16–17 квітня 2010 р. Міжнародна наукова конференція "Друга світова війна. Проти сталінських фальсифікацій її історії", задумана як відповідь на спробу нинішньої московсько-імперської кліки використати неювілейну дату – 65 років московської перемоги у Другій світовій війні, щоб під оглушливий барабанний стукіт реабілітувати Й.Сталіна, не відбулася, бо не була бажаною для імперської кліки.

В роздумах (доповіді) Г.Попова є багато важливого для українців.

Характеристика нинішньої імперської кліки: це номенклатурна система, цілком залежна від зарубіжного попиту на нафту і газ, яка вирішила утвердити свій варіант постіндустріалізму. Кліка відмовилась від економічної конкуренції на ринку, від політичної конкуренції на виборах, а взяла від постіндустріалізму те, чого не було у радянських бюрократів, – право на неймовірно високі прибутки, на казкову власність, на палаци, дачі, яхти, та зробила головним у своєму постіндустріалізмі командування з неминучою пірамідою бюрократії. А всяка піраміда вимагає "вершини" – лідера, "верховного головнокомандувача" (ось тут у пригоді реабілітація і авторитет Сталіна!!!).

Українці! Чи не з таких же мотивів до ворожого барабанного стукоту приєднався В.Янукович?! Навіть Л.Кучма зауважив: спішить, нема клепки в голові.

Характеристика складу ветеранів: це в більшості не ветерани Вітчизняної війни (*увага!, Вітчизняна тут у Г.Попова зовсім не те, що у Путіна, Януковича, на жаль – у В.Ющенка та всіх обдурених хохлів і московитів, про це буде нижче*), а учасники Будапешту, Праги, Афганістану, придушення народних демонстрацій у Тбілісі, Баку, Вільнюсі і, нарешті, введених у Москву в дні путчу 1991 року з'єднань. В радах ветеранів мало носіїв "окопної правди". Зате в достатку колишні політпрацівники, штабники, смершівці, ветерани загороджувальних загонів.

Узагальнимо перелік Г.Попова: в основному – душителі Свободи народів, карателі (хоча може і не по своїй волі, але ж не покаянні!).

Характеристика війн:

Друга світова розв'язана не капіталістами, а двома злочинцями-агресорами Гітлером і Сталіним; обидва бачили у світовій війні головний спосіб утвердження свого варіанту соціалізму-імперіалізму на всій планеті.

Московська імперія (СССР) – учасниця світової війни з самого її початку. Без пакту Молотова–Ріббентропа світова війна не могла початися.

Перший період участі московської імперії у світовій війні (війні за світовий соціалізм!) складається з трьох етапів:

1. Окупація Прибалтики, Західних регіонів України і Білорусії;
2. Війна з Фінляндією;
3. Перші три місяці війни 1941–1945 рр. (цим етапом з цілковитою поразкою закінчилася війна за перемогу московського імперіалізму у формі ленінсько-сталінського соціалізму).

Вітчизняна війна московитів: почалася з осені 1941 р., бо Гітлер ніс у Московію свій націонал-соціалізм, а це, на думку певної частини московитів, щось гірше сталінського соціалізму, тому прийшлося об'єднатися зі сталінським режимом і воювати проти гітлерівського нацизму.

Ой не договорює Г.Попов. Як і вся Європа. Хоча б словечко кинув про те, як московський нацизм (і червоний, і білий) топив у крові Українську Народну Республіку після Першої світової війни, насаджуючи в Україну чужий для неї воєнний комунізм та кривавий соціалізм. І ось тепер спротив частини Московії німецькому нацизму іменує Вітчизняною війною; а як треба іменувати спротив України московському нацизму промовчує, на жаль.

Громадянська війна: ніколи в історії "Россії" – крім часів татарського іга і Смутного часу – "русскій" народ не був так розколотий. Кожний десятий воїн верхмату – більше 1 мільйону чоловіків – були громадянами радянської "Россії". Мільйони працювали на заводах, шахтах і полях Німеччини. Для них війна була громадянською. Їх важко засуджувати за те, що за першої ж можливості отримати в руки зброю вони постаралися дати відсіч сталінським кривдникам за загиблих чоловіків і жінок, дітей, батьків, за свої поламані ребра і вибиті зуби.

Маємо подякувати Г.Попову за ці паростки правди і прозріння.

Нова війна за розповсюдження сталінського соціалізму (не Вітчизняна!): це етап війни московської імперії після 1944 року, який ще забрав більше мільйона життів.

А тепер важливий правдивий аргумент, пряма мова Г.Попова: "Думаю, и нам в новой России надо на первое место поставить не заграничный поход для "освобождения порабощенных народов Европы" (немало из них встречали эту сталинскую миссию с оружием в руках и в лесах Прибалтики, и в горах Западной Украины), а нашу победу именно в Отечественной войне 1941–1944 годов".

А тут, вибачаючи неточності, маємо дякувати і за порядність. Бо, за розумною і справедливою аналогією, для українців Вітчизняною війною була війна УПА; вигнання німців з України було заміною німецької окупації знову на московську. Справедливо названо похід імперської армії за межі території нинішньої обскубаної московської імперії закордонним походом.

Всі названі екс-мером Москви власними іменами речі давно зрозумілі кожній освіченій і культурній людині. Політики ж, точніше – політичні гравці, продовжують гратися в дурилки. Для чого грається нинішня імперсько-московська кліка, частково сказано на початку статті. Звичайно, ще заради відновлення великої імперії. А для чого їй підігрують громадяни України???

Мова, звичайно, не про обдурених пересічних громадян...

Для здорових українських сил виникло закрите питання!

ГЕРОЯМ СЛАВА!

ЛАСТІВКА – ПЕРЕДВІСНИЦЯ УКРАЇНСЬКОЇ ВЕСНИ

У попередньому числі "Нації і держави" ми вітали шановну подругу Ольгу Бардачук зі славним 85-літтям. Нижче пропонуємо розповідь про цю незвичайну жінку.

Михайло МОХНАЛЬ

Бардачук Ольга Іванівна (дівоче прізвище Петрів) народилася 2 червня 1925 року в українській інтелігентній, національно свідомій, заможній селянській родині. Її дід Петрів Микола був на державній роботі за австрійської держави, справі державного відродження присвятив себе ще з часів Західно-Української Народної Республіки. Його обрали першим війтом, а відтак зазнав переслідувань з боку польського уряду. Батько Петрів Іван Миколайович і дід Микола були знані на Миколаївщині, нині Львівської области, просвітянами і меценатами. Вони збудували двоповерховий народний дім та організували читальню товариства "Просвіта", ініціювали та згуртували громаду навколишніх сіл та хуторів на побудову школи та кам'яної церкви в селі Суха Долина. Батько і дід були активними членами ОУН з 1932 р. і користувалися великим авторитетом серед громадськости. Пані Ольга ще з дитячих років стала доброю помічницею своїм батькам, впродовж зрілого життя брала активну участь у поширенні української державницької ідеї боротьби за незалежність України від польських, фашистських та більшовицьких загарбників. Провід ОУН з поваги до батьків Ольги у 19-річному віці прийняв її до лав ОУН, призначив на посаду станичної (партизанське псевдо "Ластівка"). Вона чесно і жертовно виконала свій громадянський обов'язок до зрадницького арешту НКВС 1945 р. Важка конспіративна робота під час німецької окупації забирала багато часу й сил молодої дівчини, гестапо і їхні посіпаки вишукували активістів ОУН-УПА, а на її плечі лягли тягарем відповідальні обов'язки, шпиталь, зв'язок, вишкіл молоді, забезпечення військової організації.

– Найважче працювати було, – згадує пані Ольга, – коли совіти повернулися: терор, повальні арешти, депортації, конфіскація майна сільського населення, люди залякані, безпорадні, облави НКВС. Організація у глибокому підпіллі, особовий склад танув на очах, були великі втрати, багатьом активістам необхідно було залишити місце проживання. Станична подруга Ластівка в таких умовах змушена була кожну ніч міняти місце перебування. Якось вона зупинилася на ночівлю у багатодітній сім'ї Данила Змия на одному із хуторів у Миколаївському районі з назвою Гутиско. "Ястребки" та співробітники НКВС оточили хутір, оскільки тривалий час полювали на станичну. Пані Ольга була невисокого росту, дуже тендітною і по-дитячому дуже симпатичною, що не раз рятувало її в кадебістських облавах. Господарі розплели Ластівці довгу косу і положили з дітьми на п'єц спати, нібито хвору онуку, яка прийшла із села Стільсько до бабці. Каральні органи вдерлися в будинок, перевернули всю хату, нічого не знайшовши, заставили дітей вишикуватись посеред хати. В той час зрадниця Софія показала знадвору через вікно на молоде невисокого зросту дівчисько, в якому ніхто з НКВС ніколи б не впізнав славнозвісну Ластівку, за якою тривалий час вся районна агентура вела пошук. Особисто Солодухін (районний очільник НКВС) проводив арешт. Вже у дорозі до застінків НКВС Ольга побачила конфісковане родинне майно і отримала звістку, що заарештовані батько і матір. Це трапилося 10 лютого 1945 року. Сьогодні наша співвітчизниця, яка вказала на Ластівку (навмисне не вказуємо прізвище цієї жінки), проживає у Дніпропетровській області. Не знаю, як їй тепер на сумлінні, але по людськи її жаль, все життя волочитися по світах вдалині від рідних місць, ховатися від людського осуду.

Страшна доля невдовзі спіткала хутір Гутиско і пана Данила Змия. Якось партизани зненацька заскочили на хуторі загін енкаведистів, який, як завжди, знущався, бешкетував і грабував галицьких селян. Совіти, у розгубленості тікаючи, залишили в селі всю техніку. Повернулись енкаведисти з великим каральним корпусом. Знаємо, що хутір сильно постраждав, а Данило згорів заживо.

Страшні тортури, знущання, голод та муки у підвалах НКВС не змусили п.Ольгу визнати свою вину і назвати своїх побратимів. Бардачук (Петрів) Ольга не визнала рішення суду. Була засуджена 21 травня 1946 р. за Ст.54-1а; Ст.54-11 КК УРСР. Вона тривалий час каралася у в'язниці НКВС та каторжно відпрацювала в Норильських таборах понад 15 років, була активною учасницею Норильського повстання, з нагоди роковин повстання нагороджена пам'ятною відзнакою.

Ольга БАРДАЧУК з сином Богданом

1957 року разом з чоловіком, колишнім вояком УПА (родом з Волині) Миколою Бардачуком (партизанське псевдо "Сірко"), повертається з Норильська в Україну, у місто Новий Розділ. Бардачук Ольга народила і виховала в українському патріотичному і християнському дусі четверо дітей. З чоловіком Миколою прожили коротке, але яскраве і змістовне життя. Микола Бардачук був людиною веселої дружелюбної вдачі. На квартиру до Бардачуків з'їжджалися колишні в'язні совєцьких концентраційних таборів, де вони могли дочекатися прописки (права на проживання в Україні). Він раптово помер у віці 55 років, далися взнаки контузія і чисельні поранення.

У неї славні діти. Донька Леся (1961 р.н.) була активним учасником народного вокально-хореографічного колективу "Яворівщина" під керівництвом братів Жеплинських. Зараз працює в Італії. Двоє синів Богдан та Ігор Бардачуки з 1988 року долучилися до правозахисної діяльности Української Гельсінської Спілки. Пані Ольга допомагала чим тільки могла, підтримувала УГС. В ті роки зароджувався Народний Рух і українські громадські організації. Богдан Бардачук на Донеччині у 1990–91 роки створював громадські та політичні організації, проводив мітинги та збори громадян, був арештований органами МВС. 1999 року у Києві заочно одержав вищу управлінсько-економічну освіту, працював у столиці на посаді голови Секретаріату Центрального Проводу РХП, 2002 року бере участь в оргкомітеті Блоку В.Ющенка "Наша Україна". 2003 року запрошений очолити Управу та заміщав на посаді голову Сумської обласної організації Української Народної Партії, вів велику громадську та політичну роботу на Сумщині та Чернігівщині. Сьогодні, як і більшість наших співвітчизників-новороздільчан, безробітний.

Пані Ольга до громадської роботи повернулася з приходом так званої "перестройки". Сьогодні вона – ветеран, громадський і політичний діяч, комбатант УПА, має почесні відзнаки „почесний член "Союзу Українок", нагороджена Львівською обласною Радою і державною адміністрацією почесним знаком "Хрест Звитяги"; 50-років УПА; відзнакою УГВР; медалю УНП "Учасник Помаранчевої Революції". Пані Ольга проживає разом зі старшим сином Остапом і наймолодшою донькою Лесею у місті Новояворівськ. Вона частий гість у школах, на громадських заходах розповідає про своїх побратимів, про боротьбу українських патріотів за Українську державність, за волю, за українські ідеали і дякує Богу за щасливу долю, що дожила до часів вільної незалежної Української держави, на вівтар якої поклала свою молодість.

Усе своє свідоме життя пані Ольга Бардачук присвятила продовженню справи своїх батьків та прадідів – здобуття державної незалежности України та прищепила своїм дітям любов до України та ненависть до її ворогів. Самопосвята, жертовність, відповідальність, безкорисливість, чесність, невтомність – це ті якості, які керують її життям і нині.

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів, Львівська обласна Рада, Головна Булава Веукраїнського братства ОУН-УПА вітають пані Ольгу, колишню славну станичну "Ластівку", з 85-літтям.

Нехай Господь Бог Благословить її за жертовність та відданість українській боротьбі здоров'ям, щастям на многії і благії літа!

ЧИТАЦЬКА ПОШТА

НАШІ ГЕРОЇ

Осінній день 1945 року у Підволочиську, що на Тернопіллі, сіяв дрібним дощом, була мряка. На возі їхали три непримітні сільські жіночки, напнуті теплими хустками. Зупинивши підводу біля будинку місцевого НКВС, одна з них, якось не по-жіночому спритно зіскочує з підводи та прямує до дверей.

"Куда ідьош?", – запитав вартовий. "Мені потрібно бачити начальника місцевого НКВД. У мене важлива справа", – відповіла та. "Падажді", – гаркнув вартовий. Він, як годиться, зняв телефонну слухавку та доповів про несподіваного візітера начальнику. "Прахаді", – видавив він, поклавши слухавку.

"Заході", – почула жінка одразу, як постукала у двері начальника. "Я знаю, де перебуває Ангел", – сказала вона, увійшовши. Вилупивши очі, головний кат району відрізав: "І где же?". "В мене тут записочка", – потягнулась за пазуху жіночка. Вмить прямо в обличчя начальнику уткнувся пістолет. "Ти хотів душу Ангела? Я і є Ангел", – промовив повстанець, переодягнутий у жінку. "Але спочатку я заберу твою душу. Підіймай свою дупу, будемо виходити на свіже повітря", – додав він.

Із захованим під хусткою пістолетом вони вийшли на вулицю повз оторопівшого вартового та вмостились на підводі. "Вйо!", – вигукнула мужнім чоловічим голосом одна з двох жіночок, яка залишалась на підводі. Троє переодягнутих у жінок повстанців повезли начальника місцевої катівні у невідомому напрямку. З того часу його ніхто більше не бачив.

Настала весна 1946 року. На Вознесення Христове Ангел з двома повстанцями прийшли у село Іванівка, щоб побачитись з власною донею, яку він безмежно любив. Але знайшовся Юда, який доповів про перебування Ангела енкаведистам. Хата незабаром була оточена. Почалась стрілянина, в результаті якої Ангел з побратимами загинули.

Ми пишаємось нашими славними краянами. Ангел був майстром-зброярем. Йому пропонували перейти на бік окупантів та переїхати з родиною у Москву, де одразу одержав би помешкання та роботу на військовому заводі. Проте Ангел, як справжній патріот України, обрав інший шлях – шлях боротьби за її волю. Пройшов він свій шлях з честю.

Слава Героям, які віддали своє життя за Україну!

Ганна ХВЕДУС,
голова Підволочиської
РО ВЛУЖ.
м. Підволочиськ

ДОКУМЕНТИ СВІДЧАТЬ

БЕЗПРАВНІСТЬ НАСЕЛЕННЯ ЗАХІДНОЇ УКРАЇНИ В ЧАСИ СРСР

С.ВИВЮРКА

Нещодавно Донецький окружний адміністративний суд визнав незаконним Указ експрезидента України В.А.Ющенка про присвоєння Героя України С.А.Бандері. Я не буду аналізувати зараз правомірності дій отих, з дозволу сказати, "суддів", які приймали дане рішення (хоча розгляд даного питання ВЗАГАЛІ НЕ ВІДНЕСЕНО до компетенції окружних адміністративних судів, оскільки, в силу частини третьої статті 19 Кодексу адміністративного судочинства України адміністративні справи з приводу оскарження нормативно-правових актів Президента України, розглядаються окружним адміністративним судом, територіальна юрисдикція якого поширюється на місто Київ). Але у даній ситуації мене зацікавило геть інше. Основним мотивом даної неправосудної постанови є те, що С.А.Бандера не був громадянином України.

І тоді я вирішив дослідити усю сукупність правовідносин, пов'язаних із громадянством СРСР. І виявились приголомшуючі факти! Я стверджую, що все населення, всі люди Західної України, котрі мешкали на західно-українських землях на момент включення їх 1939 року до складу УРСР та СРСР після включення Західної України в склад УРСР, ДЕ-ЮРЕ НЕ БУЛИ ВИЗНАНІ громадянами СРСР, а відтак після так званого "золотого вересня 1939 року ДЕ-ФАКТО продовжували залишатися громадянами Польщі. Це неймовірно, але це реальний доконаний факт. Але давайте за хронологією. Для повної автентичності я буду посилатись на назви нормативних актів колишнього СРСР мовою оригіналу – російською.

Законом СРСР від 1 листопада 1939 року "О включении Западной Украины в состав Союза Советских Социалистических Республик с воссоединением её с Украинской Советской Социалистической Республикой" Західну Україну було включено до складу СРСР (Див. Сборник законов СССР и Указов Президиума Верховного Совета СССР (1938 – июль 1956 гг.) Государственное издательство юридической литературы Москва-1956 стор. 21). Однак, коли ми уважно прочитаємо даний Закон від 1 листопада 1939 року, ми не віднайдемо у ньому ЖОДНОЇ згадки про надання статусу громадян СРСР особам, які на момент включення Західної України до складу СРСР, тобто, станом на 1 листопада 1939 р., проживали на даній території.

Коли ми уважно переглянемо нормативну базу СРСР, що регулювала питання громадянства СРСР, то з'ясуємо, що питання громадянства СРСР було врегульовано Законом СРСР від 19 серпня 1938 року "О гражданстве Союза Советских Социалистических республик" (Див. Сборник законов СССР и Указов Президиума Верховного Совета СССР (1938-июль 1956 гг.) Государственное издательство юридической литературы Москва-1956 стор. 64), а також ст.21 Конституцією СРСР від 1936 р., за якою вбачається, що для громадян СРСР встановлюється єдине союзне громадянство.

Так от, статтею 2 Закону СРСР від 19 серпня 1938 року "О гражданстве Союза Советских Социалистических республик" вказано перелік осіб, які є громадянами СРСР (цитую текст статті 2 Закону): "Статья 2. Гражданами СССР являются:

а) все состоявшие к 7 ноября 1917 г. подданными бывшей Российской империи и не утратившие советского гражданства;

б) лица, которые приобрели советское гражданство в УСТАНОВЛЕННОМ ЗАКОНОМ ПОРЯДКЕ" (кінець цитати, виділення моє – **авт.**).

Оскільки населення Західної України НЕ ВХОДИЛО до складу Російської імперії, то, відповідно, воно не підпадало під дію пункту "а" ст. 2 Закону СРСР від 19 серпня 1938 року "О гражданстве Союза Советских Социалистических республик". Отже, залишається інший спосіб встановлення громадянства для осіб, які проживали на території Західної України на момент включення її до складу СРСР, тобто, станом на 1 листопада 1939 року, а саме У ВСТАНОВЛЕНОМУ ЗАКОНОМ ПОРЯДКУ. А ось тут і починається найцікавіше. Перед війною до складу СРСР (крім Західної України) було включено Західну Білорусію, Бесарабію, Литву, Латвію, Естонію. Цей територіальний устрій було врегульовано наступними законами:

– Закон СРСР від 2 листопада 1939 року "О включении Западной Белоруссии в состав Союза Советских Социалистических Республик с воссоединением ее с Белорусской Советской Социалистической Республикой" (Див. Сборник законов СССР и Указов Президиума Верховного Совета СССР (1938 – июль 1956 гг.). Государственное издательство юридической литературы. Москва-1956. стор. 21–22)

– Закон СРСР від 3 серпня 1940 року "О принятии Литовской Советской Социалистической Республики в Союз Советских Социалистических Республик" (Див. Сборник законов СССР и Указов Президиума Верховного Совета СССР (1938 – июль 1956 гг.). Государственное издательство юридической литературы. Москва-1956. стор. 23)

– Закон СРСР від 5 серпня 1940 року "О принятии Латвийской Советской Социалистической Республики в Союз Советских Социалистических Республик" (Див. Сборник законов СССР и Указов Президиума Верховного Совета СССР (1938 – июль 1956 гг.). Государственное издательство юридической литературы. Москва-1956. стор. 23)

– Закон СРСР від 6 серпня 1940 року "О принятии Эстонской Советской Социалистической Республики в Союз Советских Социалистических Республик" (Див. Сборник законов СССР и Указов Президиума Верховного Совета СССР (1938 - июль 1956 гг.). Государственное издательство юридической литературы. Москва-1956. стор. 24)

– Закон СРСР від 2 серпня 1940 року "Об образовании Союзной Молдавской Советской Социалистической Республики" (Див. Сборник законов СССР и Указов Президиума Верховного Совета СССР (1938 – июль 1956 гг.). Государственное издательство юридической литературы. Москва-1956. стор. 22)

– Закон СРСР від 2 серпня 1940 року "О включении Северной части Буковины и Хотинского, Акерманского и Измаильского уездов Бессарабии в состав Украинской Советской Социалистической Республики" (Див. Сборник законов СССР и Указов Президиума Верховного Совета СССР (1938 – июль 1956 гг.). Государственное издательство юридической литературы. Москва-1956. стор. 22).

А оскільки з анексією нових територій виникла необхідність врегулювання питань громадянства, то, відповідно, було прийнято цілий ряд Указів Президії Верховної Ради СРСР, які встановлювали громадянство для осіб, які проживали на територіях, які були включені до складу СРСР. Серед них наступні Укази:

– Указ від 7 вересня 1940 року "О порядке приобретения гражданства СССР гражданами Литовской, Латвийской и Эстонской Советских Социалистических Республик" (Див. Сборник законов СССР и Указов Президиума Верховного Совета СССР (1938 – июль 1956 гг.). Государственное издательство юридической литературы. Москва-1956. стор. 65–66)

– Указ від 8 березня 1941 року "О восстановлении в гражданстве СССР жителей Бессарабии и о приобретении советского гражданства жителями Северной Буковины" (Див. Сборник законов СССР и Указов Президиума Верховного Совета СССР (1938 – июль 1956 гг.). Государственное издательство юридической литературы. Москва-1956. стор. 66).

Після Другої Світової війни в масовому порядку стали приймать Укази про громадянство СРСР. Це, зокрема:

– Указ від 10 листопада 1945 року "О восстановлении в гражданстве СССР подданных бывшей Российской империи, а также лиц, утративших советское гражданство, проживающих на территории Маньчжурии" (Див. Сборник законов СССР и Указов Президиума Верховного Совета СССР (1938 – июль 1956 гг.). Государственное издательство юридической литературы. Москва-1956. стор. 66)

– Указ від 20 січня 1946 року "О распространении действия Указа Президиума Верховного Совета СССР от 10 ноября 1945 г. "О восстановлении в гражданстве СССР подданных бывшей Российской империи, также лиц, утративших советское гражданство, проживающих на территории Маньчжурии", на подданных бывшей Российской империи, а также на лиц, утративших советское гражданство, проживающих в провинции Синцзян и в городах Шанхае и Тяньцзине" (Див. Сборник законов СССР и Указов Президиума Верховного Совета СССР (1938 – июль 1956 гг.). Государственное издательство юридической литературы. Москва-1956. стор. 67)

– Указ від 14 червня 1946 року "О восстановлении в гражданстве СССР подданных бывшей Российской империи, а также лиц, утративших советское гражданство, проживающих на территории Франции" (Див. Сборник законов СССР и Указов Президиума Верховного Совета СССР (1938 – июль 1956 гг.). Государственное издательство юридической литературы. Москва-1956. стор. 68)

– Указ від 14 червня 1946 року "О восстановлении в гражданстве СССР подданных бывшей Российской империи, а также лиц, утративших советское гражданство, проживающих на территории Югославии" (Див. Сборник законов СССР и Указов Президиума Верховного Совета СССР (1938 – июль 1956 гг.). Государственное издательство юридической литературы. Москва-1956. стор. 68)

– Указ від 14 червня 1946 року "О восстановлении в гражданстве СССР подданных бывшей Российской империи, а также лиц, утративших советское гражданство, проживающих на территории Болгарии" (Див. Сборник законов СССР и Указов Президиума Верховного Совета СССР (1938 – июль 1956 гг.). Государственное издательство юридической литературы. Москва-1956. стор. 69)

– Указ від 26 вересня 1946 року "О восстановлении в гражданстве СССР подданных бывшей Российской империи, а также лиц, утративших советское гражданство, проживающих на территории Японии" (Див. Сборник законов СССР и Указов Президиума Верховного Совета СССР (1938 – июль 1956 гг.). Государственное издательство юридической литературы. Москва-1956. стор. 69)

– Указ від 26 вересня 1946 року "О восстановлении в гражданстве СССР подданных бывшей Российской империи, а также лиц, утративших советское гражданство, проживающих на территории Чехословакии" (Див. Сборник законов СССР и Указов Президиума Верховного Совета СССР (1938 – июль 1956 гг.). Государственное издательство юридической литературы. Москва-1956. стор. 70).

– Указ від 26 вересня 1946 року "О порядке приобретения гражданства СССР лицами армянской национальности, возвращающимися из-за границы на родину в Советскую Армению" (Див. Сборник законов СССР и Указов Президиума Верховного Совета СССР (1938 – июль 1956 гг.). Государственное издательство юридической литературы. Москва-1956. стор. 70)

– Указ від 31 жовтня 1946 року "О выходе из советского гражданства лиц чешской и словацкой национальностей, переселяющихся из СССР в Чехословакию, и приобретении советского гражданства лицами русской, украинской и белорусской национальностей, переселяющихся из Чехословакии в СССР" (Див. Сборник законов СССР и Указов Президиума Верховного Совета СССР (1938 – июль 1956 гг.). Государственное издательство юридической литературы. Москва-1956. стор. 70-71).

м.Тернопіль

Закінчення в наступному числі

НАШІ ІНТЕРВ'Ю

Член Української Академії оригінальних ідей, Православної Руської Академії, співзасновник музею "Україна-Аратта", великий нащадок козацького роду, археолог, історик, дослідник, письменник Юрій Шилов знову здивував своїх прихильників новою книгою. "Аратта за "Ведою Словена" і пам'ятками Трипільської культури та археологічними джерелами" – логічне продовження унікальних пошуків науковця, котрий довів усьому світу, що колискою індоєвропейської цивілізації була... Україна. Після презентації нам вдалося поспілкуватися з Юрієм Олексійовичем. Дослідник поділився своїми унікальними ідеями.

Юрій ШИЛОВ: "ПІДНІМАЮЧИ СВЯТИНІ УКРАЇНИ, ПОСПРИЯЄМО ЛЮДСТВУ"

– Пане Юрію, розкажіть, будь ласка, у чому полягає суть Вашої теорії.

– Моя теорія приводить початки індоєвропейської цивілізації на територію України, у Придніпров'я. Те, що всі звикли вважати стародавньою віджилою Трипільською археологічною культурою, було високоцивілізованою історичною державою Аратою, яка дала початок шумерській, індійській, германській, грецькій та римській державностям. Я підніс здобутки вітчизняної та зарубіжної археології до рівня історичного, поєднав археологічну основу зі священними книгами. Співвідніcши українські кургани з індоєвропейською "Ріг-Ведою", а Трипілля – з архівом Кам'яної Могили, я дійшов висновку, що перетин двох масивних культурних гілок Сходу і Заходу знаходиться у Причорномор'ї. Наявність арійського коріння простежується у житті українців протягом всього історичного процесу. Взяти хоча б добу Козаччини. Тут воно було виражене найяскравіше. Виголені оселедці, червона китайка, шаровари, єдиноборство – все, що було традиційним для козаків, заховалося у трипільських курганах. Результатами моїх пошуків стали книжки "Прародина ариев", "Пращури. Прадавня історія Русі", "Археологічне Трипілля чи Історична Аратта" та ін.

– У "Руському літописі" щодо русичів неодноразово згадується слово "останці", тобто народ, що залишився на батьківській території. Чи дає це українцям право називатися "батьками народів", зокрема індійського, германського, італійського, грецького?

– Батьками – ні. Корінням – так. Росіяни, болгари та інші народи живуть сьогодні не на своїх етнічних землях: вони туди прийшли за різних історично обумовлених обставин. Українці – чи не єдиний народ, який споконвічно живе на своїй території. Якщо уявимо дерево, то русини – це корінь, це першоначало індоєвропейської цивілізації. Тож і найдавніше Святе Письмо слід шукати не в пустелях Палестини, а в українському Подніпров'ї. Початок його створення сягає ще льодовикового періоду, коли людство жило общинно-самоврядним життям, "у режимі автопілоту". Це був найкращий період у житті людства – "весна", еталонами якого є так звані язичництво, націоналізм, демократія. Сьогодні ми маємо як мінімум чотири священних тексти часів прадавньої Арати: літопис Кам'яної Могили, перших дві частини "Ріг-Веди", "Велесову книгу" та "Веду Словена".

– Які фактори привели Вас до висновку придніпровських початків "Ріг-Веди", адже ця книга вважається "позаісторичною"?

– Взагалі "Ріг-Веда" складається з трьох пластів. Перший – індоєвропейський, другий – індоіранський або ж арійський, третій – індійський, або ж "Авеста". Останній був створений в Індії, і до України жодного стосунку не має. А от перших два – об'єкти нашого інтересу. Саме вони допомогли мені вивести археологічні дослідження на рівень історичних. Я співвідніс українські степові кургани з першими двома частинами "Ріг-Веди" і дійшов висновку, що це – елементи однієї і тієї ж самої культури.

– "Ріг-Веда" свідчить про те, що людська цивілізація вдвоє старша за "Біблійний світ". Чи є правомірним вважати Біблію – Святим Письмом українців?

– Справа в тому, що тут виник певний стереотип. Ми звикли сприймати Біблію як єдине джерело, у якому йдеться про спасительство. Ісус Христос прийшов на землю і приніс себе в жертву заради людства. Однак так званий "інститут спасительства" існував ще за часів Арати. Первісна інтелігенція – жерці – приносили себе в жертву. До нас дійшло ім'я Гандахарви – арійського спасителя періоду "весни". Християнський Ісус – пізній приклад "інституту спасительства" періоду рабовласництва. Саме це відрізняє християнське вчення від інших вчень про Спасительство.

– Ваша ідея панславізму побудована на синтезі українського та російського націоналізму. Наскільки є життєздатним таке поєднання, адже українці та росіяни мають різне походження й у своїх національних поглядах переслідують різні цілі?

– Я – вчений, дослідник. Мої висновки не мають жодних політичних забарвлень. Так, мене звинувачують і в шовінізмі, і в антисемітизмі, однак факти залишаються фактами: слов'яни – це стрижень індоєвропейської цивілізації.

– Чому офіційна українська наука не сприймає Вашу теорію?

– Причина одна: в Україні поки що немає фахівців, які б могли в повній мірі, і формою, і змістом, осягнути це питання. Коли Інститут археології перестане досліджувати українську історію горизонтально, приділяючи увагу лише формі і забуваючи про зміст, тоді справа зрушиться з місця, і розпочнеться справжнє Відродження.

– Що ж має перевернутися у нашій свідомості?

– На українців покладено світову місію – відродити (пра)індоєвропейську культуру. І зробити це має ніхто інший, як українська інтелектуальна еліта, яка сьогодні, на жаль, ще не доросла до того рівня, щоб осмислити буття свого народу по-новому. Піднімаючи святині України, посприяємо людству. Якщо ми цього не зробимо, щасливої долі так і не зазнаємо.

– Гречно дякую за цікаву бесіду.

Розмову вела
Олена НОВІЦЬКА

Володимир МАНЬКО,
"Нація і держава"

НЕОБХІДНІ ЧІТКІ ОРІЄНТИРИ

Минулого тижня в ошатній залі приміщення Спілки письменників України під головуванням члена Національної спілки письменників України, головного редактора часописів "Нація і держава" та "Української літературної газети" Михайла Сидоржевського пройшло чергове засідання творчого об'єднання публіцистів Київської організації Національної спілки письменників України. Темою, запропонованою ним для обговорення, була поточна політична ситуація в державі та візії шляхів, якими курсуватиме Україна найближчим часом.

Зі вступним словом виступив М.Сидоржевський. Він зокрема зазначив, що після останніх президентських виборів стало очевидним, що більшість українців втратила ініціативу та снагу до подальшої активної боротьби. Створилось таке собі болото, яке на руку лише новій владі. Однак слід очікувати суттєвих "тектонічних зсувів" у свідомості українців, які призведуть до чергового національного піднесення. Для цього конче необхідно постання авторитетного лідера, українського Вашингтона.

Відомий письменник Сергій Плачинда запропонував згадати про два крила Української держави, про які свого часу говорила світлої пам'яті Слава Стецько. Це означає, що модерна Українська незалежна держава має триматись на національно свідомій владі та успішному селі. А що ми маємо зараз у селі? Виробництво згортається. Безробіття. Ганьба, що ми завозимо м'ясо та молоко з Польщі та інших країн. Поставити село з колін на ноги – це половина успіху відродження України!

Присутній на засіданні заступник голови Конгресу Українських Націоналістів Володимир Борейчук під час виступу сказав, що Слава Стецько дійсно була тим політиком, який глибоко розумів проблеми і важливість для нашої держави села. Виходячи з цього, ми видавали величезним накладом брошури про те, як отримати земельну частку (пай) та частку майна КСП у власність. Багатьом селянам допомогли у цьому. Пані Слава зверталась з листами до тодішнього президента Кучми та в Генеральну прокуратуру.

Так і сталось. Депутати й досі блокують закон, який би визначив ринок землі і її вартість. Тим часом у нас звідки й взялось понад 100 латифундистів, кожен з яких володіє від 50 до 100 тисяч гектарами землі, придбаної через усілякі шахрайські схеми. Селяни не мають жодних шансів повернути її у власність. А коли б був ринок землі, то її б не віддали, а продали.

Хто вони такі, оті латифундисти? Чи є вони за походженням українці? Чи мають українське громадянство? Ми мусимо це знати, бо коли чужинці заволодіють українською землею, газотранспортною системою, ядерною енергетикою, урановими рудами, запаси яких в Україні є найбільшими у світі, провідними наукоємними галузями економіки, чи можна тоді говорити про якусь незалежність?

Володимир Борейчук наголосив, що сьогодні як ніколи необхідно гуртувати усі державницькі сили задля захисту національних інтересів нашої держави, залучати і вилонювати нових енергійних національних лідерів, здатних захистити нашу державу від новітньої російської агресії.

Заступник голови Київської міської організації КУН Володимир Манько у своєму виступі передбачив політично спокійне літо. Проте українська осінь традиційно є періодом суспільних зрушень та зламів. Щоб це відбулось і цього разу у потрібному нам, українцям, напрямку, необхідно готувати підґрунтя вже зараз.

Усі бажаючі мали можливість висловитись. Прозвучали виступи письменників О.Дробаха, Наталки Поклад, О.Микитенка, В.Білинського, В.Петрука та інших. Виступи були різними. Якогось єдино визначеного рецепту надано не було. Очевидно одне – хто, як не письменники та публіцисти, мають сьогодні чітко та зрозуміло сигналізувати людям, пробуджуючи їх, заколисаних чинною владою. Саме вони мають стати в авангарді процесу пробудження, даючи поштовх майбутньому "тектонічному зсуву", про який казав Михайло Сидоржевський.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення № 1112
Наклад 5 000
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9